

Texto 2.

Editorial

Sedíme s Miloslavem Topinkou ve Slavii. Kouří své pověstné dlouhé cigarety, zatímco listuji vzácným vydáním jeho Krysího hnízda, které v roce 1970 úředním příkazem poslali do stoupy. Prosím jej o nové básně pro Host, protože v červenci oslaví sedmdesátku a my to chceme připomenout. „Víte, je to trochu sranda; třetího se narodil Franz Kafka, čtvrtého já, pátého se slaví příchod věrozvěstů a šestého upálení Jana Husa, ale jeho šest set let moje oslava letos sotva překoná!“ směje se. O tři stoly dál rokuje přípravný výbor mladých prozaiků o tom, jak konečně přepsat přítomnost. Teď je to ještě budoucnost. Pan Topinka mi pak ukáže, kde býval Kolářův stůl. Zaplatíme, zvedneme se od stolu a půjdeme do divadla přes ulici, kde vyhlásí letošní Litery. Hlavní ocenění získá román o Básníkovi. Po krátké noci jedeme „dolů“ a začneme „dělat“ téma Plzeň. Teď, když píšu editorial, jenž je vždy jen visačkou na dávno hotovém díle, je všechno dávno za námi. I se Sjezdem spisovatelů končícím minutou ticha za Ludvíka Vaculíka. Korytymediálnířeky to párdnítečevestyly „Rest in Peace“. To nejlepší (nejen) k tomu od chodupodotkl Vaculíkův syn Ondřej: „Proč já píšu? V podvědomí to mám za způsob, jímž se autor může dobrat lásky. Jak vždycky říkával tata na svých besedách: normální člověk nepíše.“ První slasti takzvané literatury není psaní, ale sám život a jeho nezadržitelná a nepřepsatelná přítomnost. Kdo čteš, rozuměj! Na shledanou v září, milí čtenáři!

Martin Stöhr

<http://casopis.hostbrno.cz/aktualni-rocnik/2015/06-2015/tyden-bez-nedele~>